

Počátek dvacátého století se na poli architektury nesl v duchu nového řešení urbanistických koncepcí. Byl zdůrazňován především význam jednotné koncepce prostoru města. Aktuální otázky týkající se soudobých měst a velkoměst (problematika městské hygieny, definování funkcí města, uspořádání městského prostoru, narůstající dopravní zatížení nebo řešení průmyslových komplexů) se staly tématem mnohých teoretických úvah, stovek článků a desítek knih.¹ Zvláště po první světové válce se teoretické pojetí urbanistického prostoru začalo (zároveň s bouřlivým růstem měst) uskutečňovat také v praxi. Snaha o vytvoření moderního, estetického a hygienického města, které by tvořilo vyvážený a fungující celek splňující veškeré dobové požadavky, se pragmaticky odrážela na územním plánování jednotlivých městských obcí.² Mnohé teoretické úvahy se pod tlakem praxe ukázaly jako nerealizovatelné, jiné výrazným způsobem poznamenaly budoucí tváře měst. Domnívám se, že pro pochopení problematiky těchto modernizačních ambic městských elit první poloviny dvacátého století (a především pro postihnutí skutečných výsledků jejich snah) je regionální sonda tou nejlepší cestou. Proto jsem si pro svou diplomovou práci vybrala téma stavebního vývoje města Kolína v letech 1918–1939.